

Lk 19: 28-40
Palmusunnuntai

Jeesus lähti toisten edellä nousemaan Jerusalemiin vievää tietä. Tämä evankeliumin lause, joka aloittaa kertomuksen siitä, miten Jeesus kulki Jerusalemiin, sisältää sekä kertomuksen paastonajasta sekä vertauskuvan koko elämästämme. Alkavaa hiljaista viikkoa kutsutaan myös pyhäksi viikoksi, koska silloin me muistelemme päiviä, jolloin saatiin todistaa kaikkien aikojen suurinta rakkautta. Vaikka painimme ehkä omienkin ongelmien keskellä, on viisasta antautua dramaattisiin tuntemuksiin, jotka kumpuavat Jeesuksen viimeisistä päivistä. Emme voi löytää näitä tuntemuksia itsestämme. Voimme vain saada ne lahjaksi. Itse asiassa meidän täytyy varmistautua siitä, että emme pidä vähäpätöisenä sitä armoa, jonka saamme ottaa vastaan näinä päivinä. Saamme nähdä omin silmin, miten paljon Herra rakastaa meitä.

Hiljaisen viikon aloittava palmusunnuntai sisältää kaksi näkökulmaa: Jeesuksen saapumisen Jerusalemiin ja kertomuksen hänen kärsimyksensä ja kuolemastaan. Kun tuomme yhteen nämä kaksi näkökulmaa, saamme kuvan kuninkaasta, joka saapuu riemusaatossa, mutta kuitenkin kuninkaana, joka on aivan erilainen kuin tämän maailman kuninkaat. Jeesus hallitsee valtaistuimelta, joka aivan erilainen kuin ne valtaistuimet, jotka löytyvät kuninkaallisista palatseista. Hän ei valloita armeijoiden ja sotilasliitosten avulla eikä hän edistä asiaansa hyvin koulutettujen ja valmennettujen painostusryhmien ja lobbaajien avulla. Jeesus vielä selventää asiaansa kiirastorstai-illan aterialla, kun opetuslapset näyttävät käsittävän kaiken väärin. Opetuslapset ovat niin keskittyneitä itseensä, etteivät voi ymmärtää sitä kärsimysnäytelmää, missä Jeesus on jo mukana. Niinpä he alkavat keskustelun siitä, kuka heistä onkaan suurin. Rajattomalla kärsivällisyydellä Jeesus kuitenkin selittää heille, miten *kuninkaat hallitsevat herroina kansojaan, ja vallanpitäjät vaativat, että heitä kutsutaan hyväntekijöiksi. Niin ei saa olla teidän keskuudessanne. Joka teidän joukossanne on suurin, se olkoon kuin nuorin, ja joka on johtaja, olkoon kuin palvelija (Lk. 22:25-26).* Nämä eivät olleet vain turhia sanoja. Muutamien tuntien kuluttua tämä julistus veisi hänet äärimmäiseen ristiriitaan oman lihansa, omien toiveidensa ja halunsa kanssa. Toisaalta kärsimyskertomus on melko yksinkertainen. Oli hyvä mies, joka julisti evankeliumia sekä köyhässä että maineeltaan epämääräisessä Galileassa että pääkaupungissa Jerusalemissa. Monet ihmiset tulivat kuuntelemaan häntä. Toisaalta vallanpitäjät päättivät, että hän on sanonut liian paljon ja liian moni ihminen kuuntelee häntä. Niinpä he päättivät vaientaa hänet. He löysivät yhden hänen ystävästään, joka kertoi tarkasti, minne mies yleensä meni yksin eli puutarhaan, joka sijaitsi lähellä Jerusalemin portteja. Tuona tiettyä iltana hän oli siellä ystäviensä kanssa. Niinpä he ottivat hänet kiinni ja veivät kaikista korkeimpien viranomaisten eteen: Pilatuksen, joka edusti maailman voimakkainta keisaria sekä vasallikuningas Herodeksen luokse. Kumpikaan heistä ei kuitenkaan halunnut ottaa vastuuta miehen kohtalosta. Väkijoukko, joka vain muutamaa päivää aikaisemmin oli huutanut *hoosianna*, alkoikin nyt karjua: *ristiinnaulitse, ristiinnaulitse.* Eikä Pilatus halunnut estää heitä. Kun miestä oli pahoinpidelty ja hänet oli puettu kuninkaalliseen viittaun, häntä kidutettiin ja hänet kruunattiin orjantappurakruunulla. Sen jälkeen hänet ajettiin kaupungin ulkopuolelle aivan kuten hän oli joutunut syntymäänkin tallissa Betlehemin, kaupungin ulkopuolella. He veivät hänet ylös kukkulalle, jota sanotaan Golgataksi ja siellä he naulitsivat hänet ristille kahden ryövärin

kanssa. Toisen hänen oikealle ja toisen hänen vasemmalle puolelleen. Ja juuri tuolla ristillä tämä hyvä mies kuoli. Hänen nimensä oli Jeesus ja hän tuli Nasaretista.

Tämän miehen kuolema oli varmasti epäoikeudenmukainen. Kuolema ei ole koskaan oikeudenmukainen edes kaikkein kauhistuttavimpien rikosten jälkeen. On kutienkin helppoa sanoa, että tämän miehen kuolema oli todella epäoikeudenmukainen. Hän ei tehnyt mitään väärää. Ihmiset olivat jopa kerran sanoneet: *Hyvin hän on kaiken tehnyt (Mk. 7:37)*. Jokainen, joka kuuntelee kertomusta hänen kuolemastaan sydämellään, liikuttuu ja on surullinen. Tämä hyvä mies kärsii niin paljon ja kuolee ristillä vain sen vuoksi, että hän on julistanut evankeliumia ja sanonut olevansa Jumalan Poika.

Kärsimyskertomuksen jälkeen jokainen meistä voi tuntea myötätuntoa ja surua ja kiusausta sanoa: *Minä en olisi voinut tehdä sellaista hänelle*. Tai jokainen meistä voisi sanoa: *Onneksi en ole Pilatus tai Herodes enkä varsinkaan Juudas*. Voimme ehkä yrittää sanoa, että olemme voimattomia Pilatuksen pelkuruuden ja ylipappien julmuuden edessä. Mutta paikalla on myös Pietari. Hän ei ole opetuslapsista pahin jos ei ehkä parhainkaan, mutta tärkein hän varmasti on. Hän on mies, jolle Jeesus uskoi suurimman vastuun. Pietarilla on suuret luulot itsestään: hän on ylpeä ja jopa hieman ärtyisäkin. Hän asettui heti rintamaan, kun Jeesus kertoi jonkun pettävän hänet ja sanoi: *”Herra, sinun kanssasi minä olen valmis menemään vaikka vankilaan tai kuolemaankin (Lk. 22:33)*. Mutta ei tarvittu kuin yksi nainen ja kaikki romahti. Myöhemmin, kun he kohtasivat jälleen, Jeesuksen katse ravisteli Pietaria. *Herra kääntyi ja katsoi Pietariin, ja Pietari muisti, mitä Herra oli hänelle sanonut (Lk. 22:61)*. Me kristityt emme ole sankareita. Olemme kuin kaikki muutkin ihmiset, mutta jos meidän silmämme kohtaavat kuolemaan menevän miehen katseen, mekin muistamme Herran sanat ja vapaudumme peloistamme. Tämä on se armo, joka annetaan meille alkavalla viikolla: mahdollisuus olla kärsivän ja kuolevan miehen lähellä. Jotta me siinä saisimme kohdata hänen katseensa.